

Korniss Péter

fotóművész

1937. augusztus 4-én született Kolozsváron.

Korniss Péter családjával 1949-ben költözött Budapestre, ahol 1955-ben érettségizett. Ezt követően felvették az *Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára*. 1956-ban az egyetem forradalmi bizottságának tagja volt, emiatt kizárták az intézményből. Ezt követően segéd munkásként dolgozott különböző munkahelyeken: 1958-tól a *Budapesti Fényképész Szövetkezetben*, majd 1960-tól fényképészként a szakirányú vizsga letételét követően. 1962-től néptáncot is fotózott. 1961-től 1991-ig, három évtizeden át a *Nők Lapja* szerkesztőségének volt a munkatársa, majd a *Színház* című szaklap képszerkesztőjeként folytatta pályafutását. 1999-től szabadfoglalkozású fotográfusként dolgozott, emellett tanított a *Színház- és Filmművészeti Egyetemen* és a *Metropolitan Egyetemen*.

Elsősorban dokumentarista fotósként vált világhíróvá, ám a műfaj határait az elmúlt évtizedek alatt folyamatosan tágítva hozta létre alkotásait. Műveit számos európai országban és az Egyesült Államokban is kiállították – eddig összesen tizenhat ország városaiban volt látható önálló kiállítása.

Életműve egységes, szervesen felépített. Munkásságának középpontjában az eltűnőben lévő erdélyi és magyarországi paraszti életmód dokumentarista ábrázolása áll. Témáit emocionálisan közelíti meg: a hagyományok, népszokások megörökítésén túl, a nehéz sorsú emberek, a paraszti élet emberközpontú ábrázolása jellemzi.

Az Erdélyben készült képeiből 1974-ben nyílt első kiállítása a Műcsarnokban osztatlan sikert aratott, az új magyar fotográfia egyik mérföldköve lett. 1978-ban kezdett el foglalkozni az ingázó munkások életével, tíz éven keresztül kísérte nyomon egy kubikos, *Skarbit András* életét: a *Vendégmunkás* című 1988-as sorozata a magyar kortárs fotográfia meghatározó része lett. Újra és újra visszatért nemcsak Erdélybe, hanem Moldva, a Felvidék és a Vajdaság falvaiba is.

Képei rendszeresen jelentek meg nemcsak hazai, de neves külföldi magazinokban is, mint például a *National Geographic*, a *GEO Magazine*, a *Time* és a *Forbes*. Pályája során dolgozott az *Állami Déryné Színháznak*, a *Pécsi Balettnek*, a *Bibari János táncgyűttesnek*, a *Magyar Állami Népi Együttesnek*, a *Honvéd Táncszínháznak* és éveken át az *International Folkloristisch Danstheaternek* Amszterdamban.

2020-ban a *Szépművészeti Múzeumnak* adományozta teljes életművét átfogó archívumát.

DÍJAK: 1975-ben Balázs Béla-díjat kapott, 1983-ban Érdemes Művész lett, 1994-ben Csaba von Ferenczy-díjjal, 1995-ben a Magyar Művészetért Alapítvány díjával ismerték el, 1998-ban Budapestért Díjat és Berzsenyi-díjat kapott. 1999-ben kiérdemelte a Kossuth-díjat. 2004-ben Pulitzer Emlék-díjat, 2005-ben Hazám-díjat, 2010-ben Magyar Örökség díjat kapott. 2014-ben a nemzet művésze címmel tüntették ki. 2018-ban Prima Primissima Díjat kapott, 2022-ben kiérdemelte a Magyar Művészeti Akadémia Életműdíját.

1966-ban lett a Magyar Fotóművészek Szövetsége tagja, 1977 és 1980 között a *World Press Photo* zsűrijének volt tagja, majd 1983-tól ennek nemzetközi tanácsadó testülete hívta meg tagjai sorába. 1982-ben az amerikai *Eugene W. Smith Alapítvány* tanácsadó testületének tagjává választották.